

גיד הנשה פרק שביעי חולין

יד א מ"י פ"ה מהלכות
מחללות אסורות ה' ו'
ד סמנ לאוין קלט טוש"ע
י"ד ס"ה סעף ט' :

יד ב מ"י ט"ס ה' ל' ז'
טוש"ע ס' סעף ח' :

י"ג נ מ"י ט"ס פ"ט ז'
ה' י"ח ו' פ"ט ז' ה' ו'
טוש"ע ס' סעף ט' ו' י'
ק' סעף ב' :

כ ד מ"י פ"ו מהלכות
מחללות אסורות ה' ו'
כנגד לאוין קלט טוש"ע
טוש"ע י"ד ס"ה ס' ס'
סעף י' :

כ"ה ה' מ"י ט"ס ה' ז' ו'
טוש"ע ס' סעף ט' ו' ז' :

גליון הש"ס
גמ' ר' יוחנן מפרטע
ליה. ע"ל ט' פ"א
מו"ס ד"ה פוליא :

ר"ח

ר"ח

הגהות מהר"ב
רנשבורג
[א] רש"י ד"ה גשעוה
[ב] וכו' וגידו. כאן הס"ד
וה"כ מ"ד אלא :

לקמן ט"ז

[סיון ט"ז]

[ס"ט]

אילימא חלבו דשלי. וא"כ ומאי שנה דבגיד דשלייל פליגי ובחלבו
דשלייל מודו וי"ל משום דלא מקרי חלב כיון דלגיו בעמוד
והקרב כדאמר בפ' בהמה המוקשה (גטיל דף ע"ב.) מה חלבו ושהי הכליות
האמורים באדם מולא מכלל שליל: **ואמר** רבי אלעזר אמר רבי

אילימא חלבו דשלי. הארך לאחוי דרבי
אלעזר דלי לאו דרבי אלעזר הוא
אמירא חלבו דקתני צברייתא היינו
חלבו דגיד דעלמא ולא חלבו דשלייל
לך מייחיה ר' אלעזר דהלכו לשיטתא
משמע דאכולה מילתא קאמר בגיד
ובחלב דצבריייהו דפליגי בהו הלכו
לשיטתא ועוד דלי אנדי לחודיה קאי
אמתי' הוה ליה לרבי אלעזר למימר
מילתיה א"כ דלא הוזכר במתניתין
רבי מאיר מכל מקום משמעין ר"מ
כ"י יהודה אלא להכי אמרה צברייתא
דאכל מילתא דפליגי קאי דבחלב גמי
הלכו לשיטתא: **גוממו** עם השופי.
פ' הקונט' חלב הגבוה וגיד הגרלה
על השופי גוממו ומשליט מפני מראית
העין שלא יראה כולל גיד אבל עיקרו
ושרשו של שומן ושל גיד מותרין ולפי
זה לא פליגי בחלבו דבין לרבי מאיר
ולר' יהודה כל מקום שהגיד אסור חלבו
גמי אסור וכל שכן דפריך מפי שפיר
לשמואל דאמר חלבו מותר לרבי
הכל דהכא אפילו רבי יהודה דמיקל
קאמר חלבו אבל הלשון קשה דקאמר
אלא חלבו דגיד והא מייפלג פליגי
משמע לרבי יהודה אפילו במקום
שהגיד אסור חלבו שרי כמו שאמר
שמואל אלא דרבי מאיר פליגי ולכן
נראה דגוממו אנדי לחודיה קאי ולא
אחלבו ולמאי' דבעי לאוקומי צרייתא
דהגו זו איסור כר' יהודה מה שלא
א"ר יהודה גוממו אלא אנדי משום
דחלבו חלוי במנהגא היכא דאחמור
אחמור כדאמר (נדד דף סו.) גבי
צומרא דרבי יוחנן דשבעה נקיים [אי']
נמי נאמר דגוממו דרבי יהודה נמי
קאי אחלב למאי דבעי למימר דר' י'
צרייתא כרבי יהודה אבל לר"מ סלקא
דעתך דאסור מדאורייתא מדמחמיר
לחטטו ולשרש אחריו דקאמר חותך
שמו מעיקרו ולכסוף מסיק צרייתא
כר"מ ומ"מ לא אסיר מדאורייתא
לר"מ אלא דישאל קדושים הס אבל
לרבי יהודה שרי לגמרי והא דתנן
כחמישי עליו ועל חלבו היינו בכתם
חלב ולא בחלבו של גיד דכיון דלרבי
יהודה שרי לגמרי לא שייך ביה

נאמנות ולקמן (דף נ"ג): אפרס בע"ה: **עורא** אמר עץ הוא והתורה כו'. פלוגתא דיש בגידים כ"ט ופלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בחיטתיה לא היו כפלוגתא דרב ועולא אלא קסבר רב דהא דפליגי תנאי ביש בגידין בעות טעם בקטקטת הוא דפליגי אבל גיד ל"כ עץ הוא
ורב ודאי סבר כמאן דאמר דיש בהן כ"ט דלמ"ד חין בגידין כ"ט מה לי גיד ומה לי קטקטת וכן פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בחיטתיה והוא תנא' דפליגי ארבי יהודה וא"ת ליה דלא אסרה תורה אלא שעל הקפ בלבד כל זה יעמיד רב בקטקטת ועולא סבר דכל
הך פלוגתא בגיד עצמו ולא בקטקטת דקטקטת שרו לכולי עלמא דגיד אמר רחמנא ולא קטקטת ועולא דלי ודאי סבר כמ"ד חין בגידין
כ"ט מדקאמר עץ הוא: **בוותיה** דעולא מסתברא. אבא רחמנא דר' אלעזר דקאמר רחמנא כעולא חסרין
קטקטת מדרבנן משמע דלעולא אפילו מדרבנן שרי: **אבי** כותיה דרבי אבי וסמכתא. משמע דהכי הלכתא לעובד כוליא
שרי ואין לר"ך לגמוס אלא מה שחן לכוליא ובקונטרס נמי כהן דהמיקל לא הפסיד ובשאלות נמי צפרשת וישלח הביאו דברי המתיר
ולא דברי האוסר וגרס רבה מחטט ליה ולא גרסין רבא דח"כ היה הלכה כרבא לגבי אביי ובכל הספרים כתיב רבה ומיהו כתב בקונטרס
דבגובן כוליא הך אחר המחמיר לשרש אחריו כיון דלא אסרה הלכתא כ"כ"י והמחמיר יתמיר והמונע לא הפסיד ובתלבו שהבשר חופה
אוחו משמע מוחך פירוש הקונטרס שפשוט לו שהוא מותר אף על גב שבגובן כוליא לא פסק בהדיא שיהא מותר ושמואל סובר דכוליה
אית ליה דשמואל דאמר חלב שהבשר חופה אוחו מותר ולר"ך ליתן טעם דמ"ג זה מזה דלי דרשינן שעל הכסלים אמר רחמנא ולא
שבחוק הכסלים הכא נמי אמר רחמנא שעל הכליות ולא שבחוק הכליות ואף על גב דחוטין שבחלב אסורים מדרבנן יש לגזור בהו עפי
בחוטי חלב אוחו חלב מבגובן כוליא ויש לסתור מכלל דברי ר"ח ממי"ן שהיה אומר דשומן שעל חויותה הכבד אסור אף לחרש שעולא הקורס
מעליו מדתניתא בחורף כהנים כי כל אוכל חלב מן הבהמה חלב חולין מנין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב חלב חסן למה נאמר אשר יקריבו ממנה
חלב בעלי מומין מנין תלמוד לומר מן הבהמה חלב חולין מנין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב חלב חסן למה נאמר אשר יקריבו ממנה

שאין כותבין כתובה לזכרים רלע"פ שחשדוין למשכב זכור ומיחדין
להם זכר לתשמיש חין נוהגין קלות ראש במלוה זו כל כך שיכתבו
להם כתובה: **בשר סמס**. של אדם: **במקולין**. באיטליין שאין לזכרין
אוחו בפרהסיא כל כך ואלו שמעתי בשר החת בשר בהמה שמתה
מעלמה דאית ליה. קף בשר סביבות

הקולות העלוכה: **ולא עגיל**. הבשר
סביבות העגול ואינו דומה לקף. כל
בשר גבוה ועגול קרי כף כדאמרין
בבבא (דף מ"ז.) עד שתחמך הקף גבי
סימני בגרות: **אמר** שמואל וחלבו
מוסר. דקתני מהני' דברי הכל היא:
נוהג בשליל. וחלבו של שליל אסור:
בבן טעטא חי. שחי ועמד לפניו
משנשחטו ונקרעה אמו: **לשיטתו**.
דאמר בפרק בהמה המוקשה (גטיל דף
ע"ג.) טעון שיחפו ויבין דלא משתרי
בשחיטת אמו לאו שליל הוא דליקרי
ביה כל בהמה תאכלו (ויקרא י"א)
ואפי' חלבו וגידו [א] אלא חלבו דגיד של
כל בהמה קאמר מהני' ומיקי ליה
שמואל כדברי הכל: **מעיקרו**. מכל

מקום שהוא נבלוטגרס בצבד: **גוממו**
עם השופי. החלב הגבוה וגידה על
השופי גוממו ומשליט מפני מראית
העין שלא יראה כולל גיד אבל עיקרו
ושרשו של שומן ושל גיד מותרין:
עם השופי. בשהו לשופי יחטטו:
לעולם חלבו דגיד. קאמר שמואל דברי
הכל מותר: **ומודה שמואל**. דלע"ג
דמן הסורה מותר קאמר ליה ר' מאיר
מדרבנן: **מאי לאו רבי מאיר היא**.
מדקתני נהגו זו איסור דלע"ג לרבי
יהודה אפי' מנהגא ליכא וקאמר ר"מ
דמותר מדאורייתא כשמואל: **חטיטת**.
לר' מאיר הוא דשמעינן ליה לעיל:
קטקטת. גידין דקין והולבין צלורך
היך מחתת הבשר מגיד החילון
לגיד הפנימי וכן הן האסורין לפי
שהן רפין ויתמין טעם אבל גיד עצמו
שהוא ברשף השופי קשה הוא וכן
בעלמא הוא: **עולא אחר**. א"פ'
שען הוא הסורה חייבה עליו:
חוטים שבחלב. כגון חוטי הכסלים
וגם בחלב שעל הקרב יש חוטים
דקין אסורין. מדרבנן ואין חייבין
עליהם. כרת: **לזבן כוליא**. שבחוק
החריץ ומתפשט והולך בחוק הכוליא:
ממרטט ליה. משרש אחריו: **ואיס**
ליה. החפוי אבל ככוליא אכל:

אמר רב יהודה אמר שמואל
חלב
אמר עץ הוא והתורה כו'. פלוגתא דיש בגידים כ"ט ופלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בחיטתיה לא היו כפלוגתא דרב ועולא אלא קסבר רב דהא דפליגי תנאי ביש בגידין בעות טעם בקטקטת הוא דפליגי אבל גיד ל"כ עץ הוא
ורב ודאי סבר כמאן דאמר דיש בהן כ"ט דלמ"ד חין בגידין כ"ט מה לי גיד ומה לי קטקטת וכן פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דפליגי
בחיטתיה והוא תנא' דפליגי ארבי יהודה וא"ת ליה דלא אסרה תורה אלא שעל הקפ בלבד כל זה יעמיד רב בקטקטת ועולא סבר דכל
הך פלוגתא בגיד עצמו ולא בקטקטת דקטקטת שרו לכולי עלמא דגיד אמר רחמנא ולא קטקטת ועולא דלי ודאי סבר כמ"ד חין בגידין
כ"ט מדקאמר עץ הוא: **בוותיה** דעולא מסתברא. אבא רחמנא דר' אלעזר דקאמר רחמנא כעולא חסרין
קטקטת מדרבנן משמע דלעולא אפילו מדרבנן שרי: **אבי** כותיה דרבי אבי וסמכתא. משמע דהכי הלכתא לעובד כוליא
שרי ואין לר"ך לגמוס אלא מה שחן לכוליא ובקונטרס נמי כהן דהמיקל לא הפסיד ובשאלות נמי צפרשת וישלח הביאו דברי המתיר
ולא דברי האוסר וגרס רבה מחטט ליה ולא גרסין רבא דח"כ היה הלכה כרבא לגבי אביי ובכל הספרים כתיב רבה ומיהו כתב בקונטרס
דבגובן כוליא הך אחר המחמיר לשרש אחריו כיון דלא אסרה הלכתא כ"כ"י והמחמיר יתמיר והמונע לא הפסיד ובתלבו שהבשר חופה
אוחו משמע מוחך פירוש הקונטרס שפשוט לו שהוא מותר אף על גב שבגובן כוליא לא פסק בהדיא שיהא מותר ושמואל סובר דכוליה
אית ליה דשמואל דאמר חלב שהבשר חופה אוחו מותר ולר"ך ליתן טעם דמ"ג זה מזה דלי דרשינן שעל הכסלים אמר רחמנא ולא
שבחוק הכסלים הכא נמי אמר רחמנא שעל הכליות ולא שבחוק הכליות ואף על גב דחוטין שבחלב אסורים מדרבנן יש לגזור בהו עפי
בחוטי חלב אוחו חלב מבגובן כוליא ויש לסתור מכלל דברי ר"ח ממי"ן שהיה אומר דשומן שעל חויותה הכבד אסור אף לחרש שעולא הקורס
מעליו מדתניתא בחורף כהנים כי כל אוכל חלב מן הבהמה חלב חולין מנין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב חלב חסן למה נאמר אשר יקריבו ממנה
חלב בעלי מומין מנין תלמוד לומר מן הבהמה חלב חולין מנין תלמוד לומר כי כל אוכל חלב חלב חסן למה נאמר אשר יקריבו ממנה

שעון שחיתא כהמה מעלייתא: ר' יהודה אומר גוממו עם השופי. כלומר אין צריך לחסם אחריו אלא ותחבו עם השופי למעלה. לעולם חלבו דגיד. כלומר דמותר ואפי' דאמר שמואל לרביי הכל דמותר מרדי שמואל
דלי' מאיר אסור מדרבנן אבל מדאורייתא מותר: מאי לאו ר"מ היא. כלומר מה דאמרי' דשומנו מותר וישאל קדושים נהגו בו איסור ר"מ היא: לא אסרה תורה אלא קטקטת שבו. כלומר גידין דקין שמתפרשין מן חת
אילך ואילך שהן בני אביה אבל הגיד עצמו שהוא חשוב כעץ לא חייבה התורה: אלא הלב אסור רחמנא ולא חושין. כלומר דחלב לחוד וחושין לחוד ח"כ גיד לחוד וקטקטת לחוד ומה דכתב רחמנא לא יאכלו בני ישראל וגו'
אמר רחמנא דאפי' אוכל הגיד דחשוב כיון חייב ור"כ קטקטת: ולא ניטא קטקטת ולא גיד אלא [גיד] וקטקטת: משרטט ליה. כלומר מחסם אחריו ותחבו יפה: רב איסי גאים ליה. כלומר תוחבו מלמעלה ואין מחסם אחריו:
הבחה

ע"ל ס"ט ע"ד. [תוספתא
פ"ז]

ג"ס ז"ל

לע"ל ט"ז. גמ' ס"ט

[ע"י מוס' ד"ה אמר אבי
אמ"י וכן גרס הכ"ה
אמ"י ס"ז ג"ז ג"ז ר"א
ודע שכן ג"י העמוד ע"ד
מ"ט]

רבינו גרשום

שאין כותבין כתובה
לזכרים. כלומר כשעשין
נישכב זכור אין כותבין
להן כתובה: ואחר שאין
שוקלין בשר המת
במקולין. כלומר במשקל
כלומר דמותרין בשר המת
בצנעא אבל לא בפרהסיא
בשוק: מפני שאין לו
כף. כלומר שאין ירך
שלו עגול ככף בהמת:
והלך ר' מאיר לשיטתו.
כלומר ר"ם דטבריא ליה
לחלבו אסור הלך
לשיטתו אחר אמר

גיד הנשה פרק שביעי חולין

לא א מיי"ס פ"ה סה"כ
מחלוקת אחרות ט"ו
ז אמר לחוין קלו טו"ט
י"ד ט"ו סב טע"ד :

לב ב מיי"ס פ"ז סה"כ
ד ימינ ט"ו טו"ט
י"ד ט"ו סה טע"ד :

לב ג מיי"ס פ"ז סה"כ
ג טע"ג סה טו"ט
י"ד ט"ו סה טע"ד :

ל"ד ד מיי"ס פ"ז סה"כ
ה ט"ו סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד :

ל"ה ה מיי"ס פ"ז סה"כ
ט"ו סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד :

ל"ו ו מיי"ס פ"ז סה"כ
ט"ו סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד :

ל"ז ז מיי"ס פ"ז סה"כ
ט"ו סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד :

ל"ח ח מיי"ס פ"ז סה"כ
כ"ה סה טו"ט
טו"ט י"ד ט"ו סה
טע"ד כ"ה :

ל"ט ט מיי"ס פ"ז סה"כ
כ"ה סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד
י"ד ט"ו סה טע"ד :

מדלא קא בריין הי אבר מן החי יניאו . מן האורה לא הוי אבר מן החי כיון שממורכבין הם ממנו הם נתיקין בשחיטה כדברים המדולדלים ואין בהם אלא מזה פרוש בלבד כדאמר כפרק בהמה המקשה (לשל דף ע"ד) : כרב אשי דאמר כפ"ק (לשל דף י"ה) : דהיכל דדעמיה לחור טענין עליו תומרי מקוס טילא משס א"י כ"ע ואלא לא חיובל במקומו קאמר :

רישא כבישאל . יש שנתנים התנוולת במים אחר שחיטה וטומיין אותה ברמץ להסיר הטובה א"ע"ג דברישא כבישאל לא שרי אלא היכל דאותביה אנהריה היינו מאוס דיש בראש עממות הרבה ודברים המעכבים את הדם מללאת אבל בתרנגולת האש משאלב שאיב דמוא וכו"ג כהוז הוא מאל דמטוי רישא לריך לאתטוי לבית השחיטה מתחיל כי היכי לנדוב דמא ולי אשתלי והפסיה מוקרא הוא דלאכור באכילה ורישא גופה שרי משמע דלא אכור אלא משום קרום של מוח שיש בו דם וכן גס דמוא אכור משחבשל בדם הקרום אבל תרנגולת ליתא למימר הכי שריא ונראה דגם מוטין שבלתי אסורין אס לא תתקן מהתלה עגם הם לא אסורין משום ש ענין כדלמא לקמן (דף קנ"ג) : **שני** גידים הס. כאן פ"י *בדוקנטוס דקרי ליה פנימי משום דמובלע הרבה עד סמוך לעגלס וחלוין משום דסמוך לבשר ולינו מובלע כל כך דביש פירקין פירש בענין אחר : **נאמנין** עליו ועל החלב . בכתם חלב חיירי דחלבו של גיד שרי ר' יודע לא מרי ולא שייך למימר ביהנאמנות כדפירשתי ועוד לוי בחלב גיד חיירי הוה ליה לאקשויי ממחרי' לשמואל דשרי לדברי הכל והכא אסר ל"ה ולשני דמוהר דקאמר שמואל מן התורה קאמר כדמצי לעיל באכריהא ועוד לה"ל עליו ועל חלבו אי חלבו גיד קאי אלא בסתם חלב חיירי ופליגי דרבי מאיר סבר דלוי נאמנין בגיד הכשא לנריך חמיטה ואיכא מירחא ובחלב נמי א"ע"ג ליתא טירחא טלא האוי כמו בגיד החמורי עליה טלא להאמיני טעין דחמורי אסוריה ואיכא ביה נמי טירחא לך אין נאמנין ולרבי יהודה נאמנין בגיד משום ללא בעי אלא גמימה ובחלב נמי א"ע"ג דאיכא ביה טירחא טפי מנגיד לרבי יהודה מעל מקוס לית ביה טירחא כמו בגיד לרבי מאיר :

אל טעוס תורה אמר . מנהג מקומך שאתה מובל וסס טענין בו איסורא דהא אפילונו בה רב דמי רב אסי : הני ביני גדיהי עד לתתין יומין . משעולה שריין . בלא קליפת הקרום דלמתי לא נפיש דמיה ליבולע בציבירו גדיה לאו דווקא : אורטן . יש בהן זרע אסורין דבידוע תורה אר שיש דם : אומלא ציטי ומורקי . לקמיה מפרש פלוגתיהויה : בכל התורה כולה . רב אחא ורבינא חד אמר הכי וחד אמר הכי בטולה הוא דמיקל רבינא והוא דלחומרא רב אחא : **דאסמיק** . שנקוטרא'ז : חתפה . חתיכות הרבה : תלייה בשפודא . בחור הסתור ללנות בלא חתפה אומלחה אלא כדי מליחה ללי דמי : רב אחא ורבינא חד אמר רב אשי רמי : שייבי . טואבים את הדם : מלמס למיס . אישטרייט'ט טומיין הבשר ואינו מוליא את דמו והוא גללה בחוכו ואכור : מירקי . קטי האלא וריון : רישא כבישאל . הראש כשרולין להסיר שערו וטענין עליו מים ומטומיין אותו ברמץ : כבשאל . הטמנה : אופתיה אביט השחיטה . צטייה חמיטה מלקמיה : דייט דמא . דרך החמך וספיר דמי : אלדדים . על לחיו : מיקפא קפי . דמא בחוכו ואכור : קפי . כמו (א"י) וכביניה תקפליגי : אופתיה אנהריה . נקי החוטם מנוטה : דן ציט . בנקב החוטם מידי שלא יחסה : פנימי . גיד הארוך והוא גדל פנימי של ירך : חילון . גיד הקצר שבסוף השפי לרמט והוא גדל חילון של ירך : והשניא פנימי . קרי מובלע בכשר : אקלודי מיקליד . לחוה גיד הארוך חוזר וכנס בכשר והתס קרי ליה סמוך לבשר : אקלודי . לשון מפחח הנכנס בפתחת : והשניא . דחילון קרי סמוך לעגס דמשמע גלוי הוא ואינו מובלע בכשר : אמר רב יהודה היכל דפרעי עממי . הוי גלוייה במוקס חתך היך כשנתחתה ונפרשת מן חתך הלי רלש אותו גיד מונבד לבוקא של קוליא קר שמעמי : עכב שנמלא אחריו חלב . דרך הטבח לנקר הכשר : להלקומו . בכזית : לעבדו . בכשעורה : אכשור דרי . דמדקאמור חזרו לומר מכלל דשעיקרא הוי ק"י כרבי מאיר דלמא אין נאמנין וחזרו לומר נאמנין ובי אכשור דרי בתמיה :

אין ז מיי"ס פ"ז סה"כ
ז ט"ו סה טו"ט
ט"ו סה טע"ד :

[שייך לעיל במשנה]

[לשל נ"ב]

הגהות הב"ח
(ב) נ"ב ולי א"ל אסר
גופא אחר ר"י יודע
אמר שמואל :

גליון הש"ס
ג"מ והלכה כרבינא
קולא . ואלא מן
הכל סה טע"ד
ע"א ט"ז כו ע"ב דף ל"ג
וע"ב ע"א ע"ב :

פסחים כ"ב

[פ"י ש"ס סה"כ
פסחים ט"ו סה"כ
וכא"ל בס"פ]

[לשל נ"ב . פסחים פ"ג]

[ט"ו ט"ז]

[בכזית נ"ג]

[בכזית נ"ג]

רבינו גרשום
ואיך האי דלא קא
פסחין . כלומר האי
דאמר סבי האי דלא קא
פסחין כל' ואיך האי
דלא קא בריין : משום
אל תפך תורת אבי .
כלומר צווי חכמים דהא
חזינן דהחלוקת חכמים
היא דהו אסר : שריין
בלא קליפה . משום דסא :
אומצא ביני ומורקי כ' :
אומצא דאסמיק . שפ"ב
אל תבטחה בחיה
וצרור דתם באתו במים :
מישב שייבי ליה . כלומר
הנחלים שואבים הדם
פניו : וכו' ביני . בינים
של בתמה דתאי בהו
שורייקי מסיקי : וכו'

אין נאמנין לא עליו ולא על החלב .
מני טעורה הוא להס ותכמים
אומרים נאמנין עליו ועל החלב :

מתני שולת אדם ירך לעובד
כוכבים כו' . ואין מושקין
שמן יחזור וימכרה ליתארל ויחללה
בגידו דלויין דשלימה הוא מקומו
של גיד הגשה היה יוכר אם נמטס
על גיד הגשה היה יוכר אם נמטס :

גמ' ירך . שלמה משמע :
וצרור דתם באתו במים :
מישב שייבי ליה . כלומר
הנחלים שואבים הדם
פניו : וכו' ביני . בינים
של בתמה דתאי בהו
שורייקי מסיקי : וכו'

מולא קא בריין הני אבר מן החי יניאו וברמי
דשרי מדלא קא מסרחן הני חיורתא אית בהו
ואיך האי רלאקא מסרחן דלא קא שליט בהו
איורא ואיך האי דלא בריין בחישהא הוא
דנקט להו א"ל רבי יוחנן לרב שמן בר
אבא "הני ביני חשילתא שריין ואת לא תיבול
משום א"ל חמוש תורת אמך אבר מר ברמי
רב אשי ידני ביני דגדייא עד תלתין יומין
שריין בלא קליפה מכאן ואילך אי אורען
אסורין ואי לא אורען שריין מנא ידעינן אי
אית בהו שורייקי סומקי אסורין לית בהו
שורייקי סומקי שריין *אומצי ביני ומורקי
פליגי בה רב אחא ורבינא בכל התורה
בלה רבינא לקולא ורב אחא לחומרא
*והלכתא כרבינא לקולא לבר מהני תלת
דרב אחא לקולא ורבינא לחומרא והלכתא
כרב אחא לקולא *אומצי דאסמיק תתבה
ומלחה אפילו לקרדה נמי שפיר דמי תלייה
נמי בשפודא דאיב דמא אגומרי פליגי בה
רב אחא ורבינא חד אמר 'משאב שאיבי
ליה וחד אמר מצמת צמתי ליה וכן "ביני
וכן מורקי 'רישא כבישאל אותביה אביט
השחיטה דייב רמא ושרי אצדריין מיקפא קפי
ואסור 'אותביה אנהריה דן ביה מידי שרי
ואי לא אסיר איכא דאמרי אנהריה ואביט
השחיטה דאיב אצדדין אי דן ביה מידי
שרי ואי לא אסיר (ב) *אמר רב יהודה אמר
שמואל שני גידיו עליו הפנימי סמוך לעצם
אסור וחייבין עליו חיצון סמוך לבשר אסור
ואין חייבין עליו והתניא פנימי סמוך לבשר
אמר רב אחא אמר רב כהנא איקלודי
מיקליד והא תניא חיצון הסמוך לעצם אמר
רב יהודה היכא דפרעי שבחי איתמר טבח
שנמצא חלב אחריו רב יהודה אמר
כבשעורה רבי יוחנן אמר בכזית אמר רב
פפא ולא פליגי כאן להלקומו כאן לעבדו
*אמר רב וזרמא כשעורה במקום אחר כזית
אפילו בב' ובג' מקומות והלכתא "להלקומו
בכזית לעבדו בכשעורה : אין השבחין
נאמנין [וכ'] : א"ד הייא בר אבא א"ד
יוחנן חזרו לומר נאמנין אמר רב נחמן
*אבשור דרי מעיקרא דהוו סברי לה כרבי
מאיר לא הוו מהימני ולבסוף סברי כרבי
יהודה איכא דמתני לה אסיפא וחכמים
אומרים נאמנין עליו ועל החלב אמר ר' הייא
בר אבא אמר רבי יוחנן לומר רבין אין נאמנין
אמר רב נחמן בזמן הזה נאמנין אכשור דרי
מעיקרא סבריה כרבי יהודה הדר סבריה
כרבי מאיר כמה דהוה דכירי לה לדרבי
יהודה לא מהימני והשתא דאנשויה
לדרבי יהודה מהימני : ועל החלב : חלב
מאן דכר שמייה הכי קאמר אין נאמנין
שולת *מתני' *שולת

אדם ירך לעובד כוכבים שניד הנשה בתוכה מפני שמקומו ניכר :
גמ' שלמה אין החובה לא במאי עסקינן אילומא במקום שאין מבריוין
הימנה והלוקח מצין שלא יטול וטעלו ובגמרא פריך הכי זכני ישראל צטר מעובד כוכבים
מחוקק לא . אלא אם כן יטול גידו דלויין דחטובה הוא סבר הלוקחה מן העובד כוכבים שניטל גידו ואחלה בגידיה : במקום שאין
מכריזין . שכל הטבחים של אותו מקום ישראליים הם וכשנראה טרפה לידם אין מכריזין לומר נפלה טרפה בחילתיה למכור לעובד כוכבים
ובאותו מקום אין לוקחין צטר מן העובד כוכבים דשמוא מוכרו לו הטבחים טרפיה ואין אלו יודעים אם באת היום טרפה לידם :

